

Bemærkninger til forslaget

Forslaget er en uændret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 153 fra folketingsåret 1999-2000. Se Folketingstidende 1999-2000, tillæg A side 7946 og 7948.

Et afgørende element i forholdet mellem patient og tandlæge er, at patienten har tillid til tandlægen. Denne tillid bygger blandt andet på, at patienten har en viden om, at den pågældende tandlæge formår at udføre en given behandling på forsvarlig og betryggende vis.

På den baggrund er det vigtigt, at en patient, såfremt denne skulle føle behov herfor, har mulighed for at orientere sig om, hvorvidt tandlægen er i stand til at leve op til dette naturlige krav om en forsvarlig og betryggende behandling.

Som forholdene er i dag, har en patient ingen reel mulighed for at orientere sig om en given tandlæges faglige kompetence. Følgen af denne manglende mulighed er, at man som patient som oftest må sætte sin lid til, at tandlægen formår at udføre sit hverv på ordentlig vis, uden dog at have en egentlig sikkerhed herfor.

Intentionerne bag forslaget er derfor at give den enkelte patient en selvstændig mulighed for at foretage en individuel vurdering af tandlægens faglige kundskaber, så man på den baggrund kan beslutte, om man vil vælge at lade sig behandle af den pågældende tandlæge.

Rent konkret skal denne vurdering kunne finde sted ved, at man giver patienter ret til at få oplyst, om den tandlæge, man benytter eller påtænker at benytte, har tabt klagesager og i bekræftende fald hvor mange. Ydermere skal patienten – med forbehold for fortrolige oplysninger – kunne få aktindsigt i disse sager, såfremt der måtte være ønske om dette. Det forudsættes naturligvis, at klagesagerne anonymiseres. Ved en sådan fremgangsmåde åbnes der for, at man som patient

kan se, om den tandlæge, man agter at lade sig behandle af, besidder de nødvendige faglige kvalifikationer, man som patient finder bør være til stede.

Forslaget indebærer således, at det er den enkelte patient selv og ikke Sundhedsministeriet, der afgør, om en tandlæge lever op til de krav, man som patient måtte have. Krav, der givetvis vil variere fra person til person, og som der derfor ikke på tilfredsstillende vis kan tages højde for på et overordnet niveau, sådan som der lægges op til i forbindelse med det af sundhedsministeren i folketingsåret 1999-2000 vedtagne lovforslag om ændring af lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v. (Tilsyn med sundhedspersoner) L 111, jf. Folketingstidende 1999-2000 og Folketingets forhandlinger tillæg A side 3095.

Det skal i øvrigt bemærkes, at retten til aktindsigt skal gælde for såvel patienter, der behandles af offentligt ansatte tandlæger, som for patienter, der modtager behandling af privatpraktiserende tandlæger.

Da påtaler over for tandlæger kan finde sted på baggrund af mangeartede forhold, hvoraf nogle givetvis ikke kan formodes at indebære en skadelig effekt hverken direkte eller indirekte, finder forslagsstillerne, at der bør fastlægges en bagatelgrænse for de sager, i hvilke der kan opnås aktindsigt. Formålet med denne bagatelgrænse er at beskytte tandlægerne mod en utilsigtet og unødvendig påvirkning af deres virke.

Arbejdet med at fastlægge disse bagatelgrænser skal foretages af fagligt kompetente personer, der udpeges af sundhedsministeren. Som vejledning for fastsættelse af bagatelgrænserne skal det gælde, at de lægges der, hvor man kan sondre mellem forhold, der enten er til skade eller ikke til skade for den enkelte patient. I tvivlstilfælde skal der som udgangspunkt tages behørig hensyn til patienternes sikkerhed for en fagligt kvalitativ behandling.